LINA BENGTS DOTTER

HET MEISJE IN DE DIEPTE

Vertaling Corry van Bree

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC®
om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2025 Lina Bengtsdotter
Oorspronkelijke titel: *Underjorden*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2026 HarperCollins Holland
Vertaling: Corry van Bree
Omslagontwerp: Studio Vonk & De Boer
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V.
Foto auteur: © Gabriel Liljevall
Druk: Scandbook Nørhaven, Denemarken, met gebruik van 100% groene stroom

ISBN 978 94 027 2154 6
ISBN 978 94 027 7839 7 (e-book)
NUR 330
Eerste druk december 2026

Originele uitgave verschenen bij Bookmark Förlag, Stockholm, Zweden.
Published by agreement with Salomonsson Agency.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Elk ongeoorloofd gebruik van deze publicatie om generatieve kunstmatige-intelligentietechnologieën (AI-technologieën) te trainen is uitdrukkelijk verboden. De exclusieve rechten van de auteur en de uitgever worden hierbij niet beperkt. HarperCollins maakt tevens gebruik van de rechten onder Artikel 4(3) van de Digital Single Market Directive 2019/79 en het uitvoeren van tekst- en datamining op deze publicatie is niet toegestaan.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Eerst voelde ik alleen de pijn, van de touwen in mijn huid, van de druk op mijn hals, van de strijd van mijn longen om zuurstof binnen te krijgen.

Toen de druk afnam, kwam de angst terug en ik begon te schreeuwen. Ik schreeuwde om mijn moeder, om God en alle hoge machten, zelfs om mijn vader. Daarna verdween de zuurstof weer en begon de kamer te draaien.

De volgende keer dat ik weer wat lucht kreeg, begon ik te bidden. *Onze Vader die in de hemelen zijt, God die alle kinderen liefheeft*. Ik bad eerst om te mogen leven en daarna om te mogen sterven, maar pas toen ik ophield ergens om te bidden, hield de bonkende pijn plotseling op. Ik dreef weg, loste op en hield op te bestaan. Rondom me kabbelde water en ergens klonk een lied dat op een slaapliedje leek.

De wereld is een eiland van smart
Je ademt net en dan stopt je hart

'Mama?' fluisterde ik toen ik handen door mijn haar voelde strijken. 'Ben jij dat?'

Ik zal de hel voor je beschrijven. Die bevindt zich in een straat met cafés, bloemenwinkels en bakkerijen in de stad die alles heeft. Misschien loop je langs de ingang op weg naar je werk of als je je van de ene naar de andere afspraak haast en tussendoor gaat lunchen. Je denkt aan vergaderingen en wat je vanavond gaat eten terwijl de vuren onder je voeten branden. Je weet niets over de gedaanteverwisseling die de bezoekers daarbeneden ondergaan, mensen die daarnet nog over conjunctuurcurves spraken of je kinderen aardrijkskundeles hebben gegeven. Misschien is je buurman hiernaartoe gegaan na een uitermate geslaagde deal, misschien bracht je chef er tijdens de koffiepauze een bliksembezoek, misschien heeft je man onder de grond een favoriet meisje dat hij extra betaalt zodat ze hem papa noemt. Je denkt dat het allemaal ver van je af staat, maar het is dichterbij dan je denkt.

Of misschien weet je alles over de Diepte. Meerdere keren per week ga je naar binnen via de lichtturkooizen deur, passeer je de kleine balie en de vrouw bij de entree die haar nagels vijlt, waarna je trap na trap steeds verder naar beneden afdaalt. Op het moment dat je denkt dat het niet donkerder kan worden, blijkt er nog een trap te zijn.

Je wordt aangetrokken door het geld. Je hebt het nodig, want je

kunt niet langer thuis wonen en je moet eten en kleren kopen, en misschien zelfs een mooie tas. Je wilt iets van waarde hebben in een wereld die je zo'n slechte hand heeft toebedeeld.

In het begin denk je, net als alle anderen die je zijn voorgegaan, dat het maar een dans is, dat die je ergens zal brengen, je een nieuwe kans zal geven.

Het blijft echter nooit bij een dans.

HOOFDSTUK 1

Sarahkka Pienni zat op een stoel met een schapenvacht tegenover psycholoog Mikael Sylvander. Hij had haar net welkom geheten en had haar Sarkara genoemd. Ze had niet de moeite genomen hem te verbeteren, maar had hem alleen gevraagd om haar Sakka te noemen.

'Wil je iets drinken?' vroeg hij. 'Koffie?'

Ze zei ja en vroeg om zwarte koffie.

Terwijl Mikael koffie ging halen, pakte ze haar telefoon en zag dat er nog geen nieuws was over Felicia Hagen, het zeventienjarige meisje dat de vorige dag was verdwenen. Het kwam niet vaak voor dat er na iets meer dan een etmaal van afwezigheid al zo'n grote zoekactie werd opgestart, maar omdat Felicia niet eerder was verdwenen en ze sinds haar vermissing zowel haar telefoon als haar bankpas niet had gebruikt, hadden de politie en de media besloten om het groots aan te pakken. Als het meisje niet snel opdook, zou deze zaak waarschijnlijk als eerste op haar wachten als ze na haar vakantie weer aan het werk ging.

Sakka zette haar telefoon op stil en keek om zich heen. De bruine divan tegen een van de muren deed haar terugdenken aan wat zich op de bank van een andere psycholoog had afgespeeld. Misschien gebruikte Mikael zijn spreekkamer ook wel voor seksuele ontmoetingen met vluchtige scharrels. De ring die ze aan zijn linkerhand

had gezien, was geen garantie dat het niet zo was; veel van de mannen die ze tijdens haar promiscue periodes had ontmoet, waren getrouwd geweest.

Aan de muur tegenover haar hingen twee schilderijen die ze, dankzij de jaren waarin ze kindermeisje bij Eugen Estberger was geweest, als kubistisch herkende. Het ene, vol hoekige blaasinstrumenten, had ze niet eerder gezien, maar het andere, waarop vijf naakte vrouwen met verwrongen lichamen en gezichten waren afgebeeld, herkende ze. Het was een kopie van Picasso's *Les Demoiselles d'Avignon*. Een afbeelding van een bordeel, had Eugen haar verteld terwijl ze het schilderij in een van zijn kunstboeken bekeek en hij over haar schouder meekeek.

Het was vreemd hoe haar wereld was gegroeid sinds ze bij Eugen was gekomen, dacht ze. Hij had haar wegen laten zien waarvan ze niet wist dat ze bestonden en had deuren voor haar geopend naar de literatuur, de kunst en de menselijke geest. Dat had haar, samen met zijn vaderlijke zorg en zijn geloof in haar capaciteiten en waarde, van binnenuit veranderd. Achteraf had ze soms het gevoel dat ze meer dier dan mens was geweest toen ze in Stockholm arriveerde, een dier zonder roedel dat uitsluitend werd gedreven door haar overlevingsinstinct. Dat is niet waar, had Eugen geprotesteerd toen ze dat een keer had verteld. Ze was alleen opgegroeid in… een ander milieu. En toen ze zei dat ze wilde dat ze bij hem was opgegroeid, omdat daardoor alles zoveel gemakkelijker zou zijn geweest, had hij geantwoord met een citaat uit een roman: *het is nooit te laat om een gelukkige jeugd te krijgen.*

Mikael kwam terug en zette twee blauw gebloemde kopjes op het tafeltje tussen hen in. Daarna ging hij op de stoel tegenover haar zitten, leunde naar achteren en vroeg haar om iets over zichzelf te vertellen.

'Ik ben achtendertig, rechercheur bij de afdeling Zware Criminaliteit en… Tja, ik weet eigenlijk niet goed wat ik verder moet zeggen.'

'Misschien iets over je achtergrond?'

'Toen ik achttien was kwam ik als au pair naar Stockholm en ik ben daar gebleven. De jongens waren hun moeder verloren en… Misschien ken je de omstandigheden, als je Eugen kent?'

'Privé gaan we niet met elkaar om,' zei Mikael, 'maar ik weet dat zijn vrouw al op jonge leeftijd overleden is. Je bent daar dus lang gebleven?'

Sakka knikte en dacht eraan hoe haar rol als kindermeisje al snel steeds moederlijker was geworden.

'En daarvoor?' vroeg Mikael verder. 'Waar kom je vandaan?'

'Een kleine plaats in het noorden.'

'Je mag best iets specifieker zijn.'

'Het is niet belangrijk waar ik vandaan kom.'

Mikael fronste zijn voorhoofd en Sakka besefte dat hij in gedachten noteerde dat hij juist daar, in het noorden, moest zoeken naar de oorzaak van haar problemen. Ze had de vraag gewoon moeten beantwoorden. Gelukkig liet hij het verleden rusten en begon hij over de reden waarom ze hulp had gezocht. Als hij haar aan de telefoon goed had begrepen, zat ze de laatste tijd niet zo goed in haar vel.

Sakka knikte en dacht terug aan de eerste weken van haar vakantie, toen ze vrijwel alleen uit bed was gekomen voor de dagelijkse wandeling waartoe Eugen haar dwong. Op dat moment geloofde ze niet dat ze ooit nog aan het werk zou gaan, want hoe zou ze ernstige misdrijven kunnen oplossen als ze nauwelijks in staat was om zichzelf te verzorgen? Toch kwam er op een bepaald moment verandering in. Het drukkende gevoel in haar borstkas werd minder, ze sliep dieper en de gevoelens van angst en zelfhaat beheersten niet meer al haar wakkere uren. Het was altijd verrassend als dat gebeur-

de. Tijdens haar manische periodes vergat ze volledig hoe het voelde om depressief te zijn, maar helaas gold dat ook voor het omgekeerde. Als ze zich op de bodem bevond was ze ervan overtuigd dat die toestand eeuwig zou duren, maar vroeg of laat brak er altijd een straaltje licht door de duisternis dat haar stukje bij beetje terugtrok naar de wereld van de mensen die gewoon gelukkig waren.

'Sakka?'

'Ja?' Ze richtte haar aandacht weer op hem.

'Hoe voel je je vandaag?'

'Vrij goed.'

Mikael keek naar haar alsof hij op een vervolg wachtte en toen dat uitbleef, nam hij het woord weer. 'De eerste keer dat iemand bij me komt, is dat vaak omdat er een keerpunt is bereikt,' zei hij. 'Is er iets bijzonders gebeurd waardoor je hulp hebt gezocht?'

'Ik heb mijn werk verwaarloosd,' zei Sakka. Daarna vertelde ze over haar impulsiviteit, die ze meestal goed in de hand kon houden, maar die de laatste tijd moeilijk te beheersen was.

Mikael vroeg haar daar meer over te vertellen.

Sakka keek naar haar handen. Ze had ze moeten insmeren, maar daar dacht ze pas aan als haar huid zo droog was dat die begon te jeuken. Daarna vertelde ze dat ze bepaalde professionele grenzen had overschreden.

'Wil je daar meer over vertellen?' vroeg Mikael.

Sakka keek naar buiten en dacht terug aan de nacht met de dader, zijn lichaam boven op dat van haar.

Het was een verzachtende omstandigheid dat ze destijds niet wist wie hij was, maar je overtrad een grens als je seks had met iemand die je even daarvoor als getuige in een moordonderzoek had verhoord. En als dat uitkwam, wist ze niet wat er met haar zou gebeuren.

‘Ik raakte een beetje… te persoonlijk betrokken.’

‘Waarom denk je dat dat gebeurde?’

Ze dacht aan alles wat er aan het begin van de zomer bij haar was teruggekomen: de slaapkamer, haar moeder, haar zusje, de Samische en Franse slaapliedjes die onophoudelijk in haar hoofd speelden, het kindergehuil waardoor ze ’s nachts wakker werd. Maar het ergste was het koude, glasheldere gevoel dat er iets verschrikkelijks was gebeurd.

‘Ik weet het niet,’ zei ze.

Plotseling kreeg ze de neiging om Mikael gewoon de waarheid te vertellen, hem te vertellen over haar bipolaire stoornis, dat ze slordig was geweest met haar medicijnen en de grip op zichzelf was kwijtgeraakt, maar dat kon ze niet. In plaats daarvan begon ze over de verwoesting die haar ziekte had veroorzaakt. Of misschien had ze die zelf veroorzaakt? Het was onmogelijk om die grens te trekken.

‘Mijn relatie is stukgelopen,’ zei ze terwijl ze voelde dat die eenvoudige zin, die al door zovelen voor haar was uitgesproken, geen recht deed aan hoeveel verdriet ze daarover had. Ze vertelde in het kort over de jaren met Filip, over hun verschillen die in het begin juist zo spannend waren geweest, maar die hen later uit elkaar hadden gedreven.

Mikael vroeg of ze kinderen hadden.

Sakka schudde haar hoofd en probeerde aan iets anders te denken dan aan alles wat Filip haar had willen geven: liefde, een geordend leven, kinderen, een ring, alles. Ze had het allemaal afgewezen omdat… Ze wist eigenlijk niet goed waarom.

Mikael wilde niet bij de relatiebreuk blijven stilstaan. Ze konden daar later op terugkomen. Eerst wilde hij horen over haar jeugd, over haar moeder, haar vader, haar vrienden en gebeurtenissen in haar kindertijd.

'Ik blijf liever niet in het verleden hangen,' zei ze. 'Het voelt beter om uit te gaan van waar ik nu sta en vanaf dat punt vooruit te kijken.'

'Dat kunnen we ook doen, maar ik wil graag eerst beginnen te begrijpen –'

'Ik dacht dat je cognitief georiënteerd was,' onderbrak Sakka hem. Ze bedacht dat alles tot nu toe op het tegendeel wees: de freudiaanse inrichting, de nadruk op het verleden en de veelbetekenende blik waarmee hij naar haar keek, alsof hij alle tijd van de wereld had. Ze had Eugen moeten vertellen aan wat voor soort psycholoog ze de voorkeur gaf, maar toen ze ermee instemde om hulp te zoeken had ze zich daar niet druk over gemaakt.

'Ik zit niet vast aan een bepaalde richting,' antwoordde Mikael. 'We blijven ook niet in je jeugd hangen, maar ik denk dat we daar moeten beginnen als je meer inzicht in jezelf en je gedrag wilt krijgen. Begrijp je wat ik bedoel?'

Sakka knikte, maar toen ze korte antwoorden op zijn vragen bleef geven, begon hij aan een monoloog over de dingen waarmee hij haar zou kunnen helpen. Hij praatte over het omgaan met stress, zelfinzicht en het belang van het zichtbaar maken van destructieve gedragspatronen. Intussen keek Sakka telkens weer naar de grote klok boven zijn bureau in de hoop dat het uur snel voorbij zou zijn.

Mikael leek het te merken, want midden in zijn betoog zweeg hij.

'Sorry,' zei Sakka. 'Het is alleen… Het werd een beetje veel in één keer.'

Mikael knikte en zei dat een eerste gesprek vaak wat overweldigend kon zijn. Als ze wilde, kon ze alles eerst laten bezinken en binnenkort een nieuwe afspraak maken.

Ze zei dat het goed klonk omdat ze het niet over haar hart kon verkrijgen om te zeggen dat ze niet terug wilde komen. Mikael pakte

zijn agenda en voor ze het wist had ze ingestemd met een nieuwe afspraak, over twee dagen al, een afspraak die ze naar alle waarschijnlijkheid zou afzeggen. Het lag niet aan hem. Hij was ongetwijfeld een bijzonder bekwame psycholoog, maar hij zou haar niet kunnen helpen, zelfs als hij daar de rest van zijn leven mee bezig was. Dat kon niemand.

Pas toen ze opstond viel het merkwaardige beeldje op Mikaels bureau haar op: een klein bronzen hoofd met vleugels.

'Wie stelt dat voor?' vroeg ze terwijl ze ernaar wees.

'Dat is Hypnos, de Griekse god van de slaap,' antwoordde Mikael.

'Hou je je ook met hypnose bezig?'

'Je klinkt kritisch.'

'Dat is het niet, maar ik dacht gewoon dat psychologen zich niet bezighielden met zulke… onwetenschappelijke methoden.'

'Hypnose is niet onwetenschappelijk,' zei Mikael op een toon waardoor ze vermoedde dat dit niet de eerste keer was dat hij zich moest verdedigen. 'Als je het op de juiste manier toepast, kan het bijzonder effectief zijn.'

'Ik begrijp het,' zei ze, terwijl ze bedacht dat ze misschien een verschillende opvatting hadden van wat 'wetenschappelijk' inhield. In haar beleving hoorden hypnotiseurs thuis in hetzelfde hokje als de oude Samische *Nåjden*, de sjamanen die zichzelf met tromgeroffel in trance brachten.

Mikael draaide zich om, trok een bureaulade open, haalde er twee dikke brochures uit en gaf ze aan haar. 'Je mag ze houden,' zei hij. 'Misschien heb je er iets aan.'

Sakka keek naar het omslag van de bovenste brochure. Daarop stond een afbeelding van de gevleugelde hypnosegod met daarboven de titel: HYPNOSE ALS THERAPIEMETHODE – EEN WETENSCHAPPELIJKE STUDIE.

De titel van de tweede brochure was DE VERBORGEN PADEN VAN DE GEEST en leek te gaan over de dingen waarmee je rekening moest houden als je je op het onontgonnen terrein van je innerlijk begaf.

Terwijl ze Mikaels praktijk verliet, zag ze haar eigen psyche voor zich. Het was een dichtbegroeid bos met hellingen, moerassen en steile afgronden. Waarom zou ze vrijwillig naar zo'n plek gaan?

HOOFDSTUK 2

De geur van nazomerregen op het asfalt riep altijd een gevoel van weemoed bij Sakka op. Het was een herinnering aan de vergankelijkheid, een weemoedig en onbestemd verlangen naar iets wat verloren was gegaan. Ze kon het niet goed verklaren.

Terwijl ze naar de metro liep, zag ze op de krantenaffiches een vraag in vette hoofdletters: WAAR IS FELICIA HAGEN? Onder de tekst stond een foto van een meisje met grote ernstige ogen en een smal gezicht dat werd omlijst door lang bruin haar. Ze hoopte dat snel bekend zou worden dat Felicia veilig thuis was, maar door de omstandigheden – de uitgeschakelde telefoon en de niet gebruikte bankpas – was ze bang dat het zo niet zou aflopen.

De metro kwam meteen en ze ging zitten, pakte haar telefoon en opende Instagram. Het openbare account van Felicia Hagen was explosief gegroeid sinds haar verdwijning aandacht in de media had gekregen. De berichten bestonden grotendeels uit boekentips. Klassiekers, stelde Sakka vast terwijl ze langs foto's van boeken van Virginia Woolf, Albert Camus en de zusters Brontë scrolde. In de meeste video's speelde Felicia gitaar en zong ze, in sommige praatte ze alleen. Dat varieerde van scherpzinnige observaties over de huidige tijd tot sombere bespiegelingen over alle grillen van het leven.

‘Ik heb een nieuw nummer geschreven,’ zei ze in een reel die acht weken geleden was geplaatst. ‘Het gaat over ontwaken, zowel letterlijk als figuurlijk, over het onvermogen iets te verliezen wat je nooit hebt gehad.’ Daarna sloeg ze een akkoord aan op haar gitaar en begon te zingen over een warme nacht in een bruisende stad.

Night is warm the city roars
Traffic, bars and open liquor stores
Woken by the stellar sky
And a streak of faintly, grey street light

Felicia keek even op, sloot haar ogen en ging verder.

Voices all go on and on and
it numbs the pain of every hidden scar
And they all go on and on
Reminding you of who you really are

En wie ben jij, Felicia, dacht Sakka. Wie ben je en waar ben je? Ze scrolde verder door de feed en bleef hangen bij een foto van Felicia’s verjaardag, bijna een jaar geleden. Ze stond op een zonnig terras in een kort spijkerjurkje en had een kinderlijke zilveren tiara met de tekst *BIRTHDAY GIRL* op haar hoofd. Het bericht bevatte meerdere foto’s en een ervan was een close-up, waarop een oorbel in de vorm van een kleine gouden lier was omcirkeld. Onder de oorbel stond in het kriebelige handschrift dat kenmerkend was voor de tekentool van de app: BEDANKT, ALLERLIEFSTE MAMA!

‘Sorry,’ zei een man plotseling.

Sakka keek op. Ze was zo verdiept geweest in haar gedachten over Felicia dat ze niet had gemerkt dat de man was opgestaan en naar haar toe was gekomen.

'Weet je of ik de goede kant op ga?' vroeg hij.

'Dat hangt ervan af waar je naartoe wilt,' antwoordde Sakka. Tegelijkertijd probeerde ze in te schatten in welke toestand de man verkeerde. Hij rook niet naar alcohol en zijn pupillen zagen er normaal uit, maar zijn blik, de manier waarop hij naar haar toe was gekomen en de vraag die hij had gesteld, gaven haar toch sterk de indruk dat er iets niet in orde was.

Psychotisch, dacht ze toen hij zijn stem liet dalen en fluisterde dat hij er niet op kon vertrouwen dat hij de juiste instructies had gekregen. Toen ze vroeg welke instructies dat waren, haalde hij een verkreukelde roze post-it uit de zak van zijn spijkerbroek en liet die aan haar zien. Er stond S:T GÖRANS ZIEKENHUIS op.

'Ik denk dat je erop kunt vertrouwen dat de bestemming klopt, maar je bent in de verkeerde metro gestapt,' zei Sakka. Daarna legde ze uit hoe hij bij het Sint-Görans-ziekenhuis kon komen en welke ingang hij moest nemen. Hij haalde een pen uit zijn achterzak en vroeg haar dat op het briefje te schrijven. SPOEDEISENDE PSYCHIATRIE, schreef ze onder de naam van het ziekenhuis. De man bedankte haar en stapte bij het volgende station uit. Sakka keek hem na, waarna ze om zich heen keek in de volle metro en bedacht dat mensen in kwetsbare situaties haar altijd leken te vinden en zich voor haar openstelden.

Eddie Lerani, haar collega, had ooit gezegd dat het waarschijnlijk kwam doordat ze uitstraalde dat ze niet oordeelde, maar zelf vermoedde ze dat het ook kwam doordat ze onbewust aanvoelden dat zij een van hen was.

De wagon schudde door de eerste rembeweging voordat de metro in Mörby Centrum stopte. Sakka zag drie mensen opstaan, die daarmee duidelijk maakten dat ze het niet gewend waren om door te rijden naar het eindstation van de rode lijn. Nu grepen ze iets vast om hun evenwicht te bewaren terwijl de metro nog even doorreed, krachtiger remde en vervolgens pas echt tot stilstand kwam.

Sakka was van plan geweest om naar huis te lopen, maar hoewel het niet meer regende en de zon weer scheen, nam ze de bus. Het was pas halfzes, maar het gesprek met de psycholoog had haar moe gemaakt. Ze leunde met haar voorhoofd tegen het raam en zag de huizen en percelen steeds groter worden naarmate ze Djursholm naderden. In de wei bij de manege graasden paarden het vrijwel niet aanwezige gras af. Lang geleden was ze daar begonnen met paardrijden, maar ze was ermee gestopt omdat het zoveel verschilde met wat ze als kind had meegemaakt. Vroeger galoppeerde ze zonder zadel of hoofdstel op haar halfblinde paard overal naartoe, en ze beleefde veel minder plezier aan het volgen van een platgetreden spoor en op commando schuin de rijbak oversteken. Een man met wie ze ooit uit was geweest vond het vreemd dat iemand die zoveel moeite had met het volgen van de regels en in de pas lopen politieagent was geworden.

De bus stopte op Djursholms torg. Een oudere vrouw stond op en wankelde, waarna een tienerjongen meteen naar haar toe liep en haar zijn arm aanbood om haar te ondersteunen bij het uitstappen. Sakka was eraan gewend dat kinderen en tieners in Djursholm dezelfde manieren hadden als volwassenen, maar toch bleef ze zich erover verbazen hoe beleefd ze doorvroegen in gesprekken, hoe ze bedankten, een hand gaven en hulp aanboden in situaties zoals deze. Ze wist echter ook dat er een andere kant was, dat veel van deze schijnheilige jongeren, die in een sociaal keurslijf waren

gedwongen, zich heel anders gedroegen zodra ze dachten dat niemand het zag en dat Danderyd de eerste plaats in het land bezette als het ging om jongeren die drugs hadden uitgeprobeerd. Ze had in principe wel begrip voor dat drugsgebruik. Misschien had je een beetje verdoving nodig om te kunnen leven in een wereld waarin je voortdurend de druk voelt om perfect te zijn, jezelf te ontplooien en succes te hebben.